

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh,

Cinstiți Părinți, Stareți și Starețe, iubiți frați și surori întru Hristos,

Cu darul Dumnezeuului nostru, întreit în Persoane, și al Preasfintei Născătoare a Domnului nostru Iisus Hristos, ne aflăm iarăși aproape de dumneavoastră, cu Părinții împreună luptători și iubiți, în această luptă bună împotriva panereziei demonice a înaintemergătorului lui antihrist ce se numește Ecumenism. O erezie care înfățișează un Hristos fals, înstrăinat de Hristosul Ortodoxiei noastre, a doua Persoană a Sfintei Treimi.

Ecumenismul nu este o erezie nouă. Sunt toate ereziile amestecate între ele, cu scopul creării unei noi ordine teologice, care anulează Teologia Ortodoxă pe care Preasfântul Duh a dogmatizat-o prin Sfinții Apostoli, prin Sinoadele Ecumenice și prin Sfinții Părinți. Ceea ce înfățișează și dogmatizează în mod oficial de acum vom vedea odată cu concluziile finale ale pseudosinodului din Creta unde vom face o mică retrospectivă pentru a dezvălui ce s-a votat și ce cred de acum episcopii și preoții, monahii și laicii care îl urmează și-l primesc ca fiind ortodox.

Ce este ecumenismul și de unde începe evoluția lui?

Ecumenismul este secularizare a Bisericii, scoaterea cugetării de pe cruce și de la mucenicie, abrogarea Sfintelor Canoane, abrogarea Sfintelor Sinoade și a Simbolului nostru de Credință, pregătirea și primirea lui antihrist în calitate de mesia, cel așteptat de către evrei, odată ce nu l-au acceptat niciodată pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Bazele ecumenismului sunt puse de la sinoadele ce s-au ținut la Lyon și Ferrara-Florența, unde papistașii au încercat să-i supună în mod oficial pe ortodocși, și dacă nu ar fi existat Sfântul Marcu Eugenicul le-ar fi reușit. Supunerea Ortodocșilor nu ar fi numai o acceptare a dogmelor papistașilor,

Filioque, primatul papal, dreptul de apel, ci mai ales a filosofiei care a început să se dezvolte papismul, după despărțirea lui de Biserică, care nu este altceva decât izgonirea lui Hristos și a învățaturii Lui din Apus, și înfierea umanismului, care se exprima cu cezaropapismul, sau altfel episcopocentrismul.

Următoarea încercare de supunere a Ortodoxiei la papism a fost schimbarea calendarului de către papa Grigorie în data de 5 Octombrie a anului 1582. Cu aceasta spera că va reuși să impună o împreună sărbătorire comună a Paștelui și în final fără să existe o corectare esențială a subiectelor dogmatice, unirea s-ar fi făcut sub pretextul iubirii. În realitate nu ar fi fost o unire plăcută lui Dumnezeu, ci o supunere fără limite a celorlalți creștini, incluzându-i și pe ortodocși la stăpânul papa, după care în deplina lui dominație ar fi putut să-l intronizeze pe antihrist ca mântuitorul cel așteptat al lumii, de unde va da soluții pentru toate problemele pe care noua ordine mondială le-a creat ca să fie rezolvate de ei înșiși, și astfel să supună popoarele, ca să i se aducă închinare lui antihrist ca unui Dumnezeu.

Au urmat mai mulți pași din partea papistașilor și a puterilor antihristice, pe care nici nu am mai apucat să-i menționăm. Totuși o mișcare pe care a făcut-o Vaticanul care a influențat mult pe ortodocși a fost crearea uniției, o mișcare care a fost mai întâi creată în anul 1596 în Polonia firește cu scopul introducerii Bisericii Ortodoxe de Răsărit în duhul politic, adică supunere către papă. Crimele care s-au săvârșit de către catolicii uniți, și de către papă, sunt cunoscute, nu numai cele din timpul celui de al doilea război mondial, ci și cele de-a lungul celor cinci secole de existență a ei.

Imediat următorul pas principal pentru supunerea ortodocșilor pe care l-a reușit masoneria a fost revenirea pentru a doua oară pe tronul patriarhal al Constantinopolului a lui Ioachim al III-lea în 1903, mason cu gradul 33, supranumit și „Magnificul”. Cu această mișcare, masoneria a reușit ce nu a izbutit papismul timp de o mie de ani. De acum masonul Ioachim a hirotonit

mai mult de 80 de arhieri, dintre care cei mai mulți au fost inițiați în masonerie, și au urmat duhul lumesc al mentorului lor. Prin acest mod, patriarhia de Constantinopol s-a împărțit în două tabere. Cei ai lui Ioachim, și cei antiecumeniști. După cum este cunoscut, patriarhul Ioachim al III-lea în timpul celui de al doilea patriarhat, predicase teoria despre bisericile surori. Deci rezultatele celui de al doilea patriarhat dezastruos al lui s-au făcut vădite odată cu faimoasa enciclică patriarhală din 1920 în care pentru prima oară se predică în mod oficial teoria bisericilor surori, teoria ramurilor și teologia baptismală, care în mod esențial au pus temeliile pentru viitorul sinod mincinos din Creta în 2016, de unde în mod oficial de acum din toată lumea „Ortodoxă”, devin acceptate ereziile menționate mai sus, cu decizie sinodală panortodoxă.

Această enciclică din anul 1920 recunoștea pentru prima dată în istoria patriarhiei, ereziile apusului și sinagogile ereticilor ca participante ale Împărăției lui Dumnezeu, și ca „Biserici” canonice cu har și succesiune apostolică!!!!

Într-un alt paragraf scrie: „să trimitem studenți de la Teologie să studieze în Apus și din Vest să se trimită studenți pentru a studia în Răsărit.

Atunci nu exista Patriarh, ci vicar al Tronului Ecumenic, și era Dorotei al Prusiei, care a vizitat de două ori Apusul, desigur a murit pe vapor pe când se întorcea din a doua vizită din Anglia.

Într-un alt articol mai vechi din cele unsprezece pe care le-a semnat scrie „să se dea reciproc biserici și cimitire ortodoxe la eretici și cele ale ereticilor la ortodocși”. Din păcate acestea se păstrează și sunt valabile până în ziua de astăzi fără să fie condamnate vreodată de către Sinodul Ortodox. Aceste 11 articole care au fost semnate sunt cei 11 pași cunoscuți spre unirea bisericilor, pentru a se ajunge în final la potirul comun.

La doar câțiva ani distanță, în anul 1924 au înaintat la primul pas al enciclicei, care nu a fost altul decât schimbarea calendarului, în care s-a reușit o lovitură

grea contra Ortodoxiei și s-a creat așa numita „schisma calendarului vechi” care până azi chinuie pliroama Bisericii, și o menține divizată, astfel încât să nu existe o luptă comună împotriva ecumenismului.

Imediat următorul pas distrugător a fost intrarea Patriarhiei de Constantinopol în așa numitul Consiliul Mondial al Bisericilor (C.M.B.).

Numitul **Consiliul Mondial al Bisericilor** (pe engleză: World Council of Churches, prescurtat C.M.B.) este organul ecumenist principal prin care se promovează presupusa „unitate” creștină. Constituie comuniunea a 340 de mărturisiri eretice dintre care 157 sunt membre ale lui, și reprezintă mai mult de 550 de milioane de creștini, din peste 100 de țări.

A fost fondat pe 23 August 1948 iar ca membri fondatori erau incluse Patriarhia Ecumenică, Biserica Greciei, Biserica Ciprului și mai târziu și Patriarhia Română. Astăzi concentrează majoritatea Bisericilor Ortodoxe și Patriarhii, luterani, protestanți, anglicani, metodiști ereziile reformatoare!!!! De asemenea participă împreună și Vechii Catolici și un spectru mai larg al așa numitelor biserici independente. „Biserica” papistașă chiar dacă nu este membru conlucrează strâns cu C.M.B. și trimite observatori și reprezentanți.

Organul administrativ cel mai înalt este Adunarea Generală, care se întrunește de câțiva ani. Secretarul General al Consiliului din 2010 este Olav Fykse Tveit, din Biserica Norvegiei care se socotește printre bisericile luterane.

Pentru a se face înțeles ce înseamnă C.M.B. vom alătura niște hotărâri ale lui, CARE AU DEVENIT ACCEPTATE DE CĂTRE SINODUL MINCINOS DE LA KOLIMBARI, ca să demonstrăm (în mod incontestabil) cât sunt de anticreștine și antiortodoxe. Într-un mod mai concret, în textul controversat de la Colimbari (Documentul nr. 6, Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine) se face referire în mod nominal și laudativ la „Declarația de la Toronto”, un text care s-a căzut de acord în anul 1950 de către ortodocși și de către restul membrilor așa

numitului „Consiliu Mondial al Bisericii”. Se spune în textul de la Colimbari, documentul nr 6, în paragraful 19 că „Bisericele Ortodoxe membre ... au adâncă convingere că premisele eclesiologice ale Declarației de la Toronto ... sunt de o importanță capitală pentru participarea ortodoxă la Consiliul Mondial al Bisericii”.

În „Declarația de la Toronto” se spune, printre alte înșelări, că: **„Bisericele membre recunosc că a fi cineva membru al Bisericii lui Hristos este mai cuprinzător decât a fi membru al propriei sale Biserici” (cap. 4, paragraf 3), prin urmare cică „Biserica lui Hristos” nu se mărginește înăuntrul Ortodoxiei, ci există Biserică (adică mântuire) și în afara Ortodoxiei, în cadrul ereziei, conform cu „Declarația de la Toronto”.**

Textul de la Porto Alegre (a noua adunare a C.M.B. Brazilia, 2006) spune (paragrafele 6-7) că **„Fiecare Biserică (fie Ortodoxă fie protestantă e.t.c. ale C.M.B.) este Biserică Sobornicească, dar nu în întregime. Fiecare Biserică își împlinește sobornicitatea ei când se găsește în comuniune cu celelalte Biserici [...] Una fără cealaltă suntem falimentari” și că (paragraf 5) „este posibil să existe în mod legal formalități diferite ale credinței, ale Bisericii”,** adică nu vatămă diferențierea dogmelor! Cu alte cuvinte abrogarea sfintelor canoane și a Sinoadelor Ecumenice!!!!!!

Textul de la Pusan (a zecea adunare a C.M.B. Coreea de Sud, 2013) spune între multe alte înșelări, **„că ne căim pentru dezbinările între bisericile noastre și înăuntrul lor”, care subminează „mărturisirea noastră pentru evanghelia lui Iisus Hristos” (paragraful 14). Cu alte cuvinte ne căim pentru că sfinții noștri părinți ne-au izbăvit de erezii, retezându-le de la Biserică! Și de asemenea ne căim pentru sfintele canoane care au scos afară ereziile din Biserică!!!!!!**

Acordul de la Balamand (Liban 1993) între ortodocși și ereticii catolici, spune (paragrafele 13-14) că: **„Și de ambele părți se recunoaște că ceea ce Hristos a încredințat Bisericii Sale ... nu poate să se considere ca proprietatea**

numai a uneia dintre Bisericile noastre. În acest cadru, este evident că orice fel de rebotezare este exclus” De asemenea, că „Biserica Ortodoxă și cea Romano-Catolică se recunosc în mod reciproc ca „biserici surori”, sunt responsabile de comun pentru păstrarea Bisericii lui Dumnezeu în forma originală față de planul dumnezeiesc, mai ales în tot ceea ce privește unitatea.”; altundeva, se declară (paragraful 30) că „răspunderile pentru schismă revin” atât ortodocșilor cât și papistașilor! Adică cu alte cuvinte, sfinții părinți sunt responsabili pentru schismă, pentru dezbinarea dinlăuntru Bisericii și pentru inducerea urii între oameni.

Totuși la pseudosinodul de la Colimbari, prin intermediul aceluiași text de mai sus (Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine) se elogiază până acum dialogurile teologice între ortodocși și eretici, deoarece de exemplu „se apreciază ca pozitiv textele teologice care au fost editate de către aceasta (respectiva Epitropie a C.M.B.), ce constituie un pas important în Mișcarea Ecumenică pentru apropierea creștinilor” (paragraful 21).

Această legiferare indirectă, chiar dacă nu o spune cu subiect și predicat aceste poziționari ale acestor texte, totuși le legalizează în mod colectiv. De altfel, să nu uităm că Sinoadele Ecumenice al Șaselea (al doilea canon) și al Șaptelea (primul canon) au dat autoritate ecumenică sfintelor canoane ale Sinoadelor Locale, fără să se fi referit în mod detaliat la ele. O privire mai atentă arată în ce mod inadmisibil și eretic s-au scris, din păcate, textele cele mai importante ale Dialogurilor Teologice.”

Cu toate acestea, Sinodul de la Colimbari (ca atare eretic) declară într-un mod înșelător că „dialogurile care se desfășoară de către Biserica Ortodoxă niciodată nu însemnau nici n-au însemnat și nici vorbă să însemne vreodată vreo concesie în chestiuni ale credinței. Aceste dialoguri sunt mărturii ale Ortodoxiei” (Enciclica, capitolul 7, paragraful 20).

Și numai cele menționate mai sus demonstrează cât de eretic și de antiortodox este așa zisul sinod de la Colimbari. Și în final demonstrează că scopul tuturor acestor pași, de la crearea uniației, până la sinodul mincinos de la Colimbari a fost supunerea Ortodoxiei noastre Noii Ordini Mondiale, care pregătește venirea lui antihrist!!! Și precum reprezentanții clerului l-au răstignit pe Domnul nostru (preoți, arhierei, cărturari și farisei, teologii vremii), tot așa și azi, aceștia care-l trădează și-l răstignesc din nou pe Hristos sunt arhiereii și preoții, monahii și monahiile, precum și laicii care primesc hotărârile de la Colimbari, și astfel merg împreună cu ereticii.

Am făcut multe omilii despre falsul sinod din Creta, ce a legalizat și pentru care motiv este eretic. Și am spus că Sfinții noștri Părinți, ne-au predat **singurul și unicul mod de înfruntare al ereziei**. Întreruperea comuniunii cu ereticii necurați.

Totuși ceea ce nu înțeleg astăzi creștinii este următorul lucru important; Că Biserica nu este acolo unde se pare, adică în lăcașurile de cult organizate și la cler. Liturghiile vor continua să se facă și lăcașurile se vor umple cu credincioși, totuși Biserica nu va avea nici o legătură cu acele lăcașuri, nici cu cei care poartă veșminte bisericesti și nici cu acei credincioși. **Biserica este acolo unde există adevărul**. Credincioșii sunt aceia, care continuă tradiția neîntreruptă a Ortodoxiei, această lucrare a Duhului Sfânt. Preoții sunt aceia care gândesc, trăiesc și învață precum Părinții și Sfinții Bisericii, sau cel puțin, care nu reneagă prin învățătura lor. Unde nu există această continuare a gândirii și a vieții, este înșelare să vorbim despre Biserică, chiar dacă toate cele exterioare vorbesc despre aceasta. Întotdeauna se va găsi un preot canonic, hirotonit de către un episcop canonic, care să urmeze Tradiția. **În jurul unor asemenea preoți, se vor coaliza grupuri mici de credincioși care vor rămâne până la sfârșitul vremurilor. Aceste mici grupuri, vor fi fiecare în parte câte o biserică locală „Sobornicească”, Biserica lui Dumnezeu.**

Credinciosul va găsi înăuntrul acestora toată plinătatea harului lui Dumnezeu. Nu vor avea nevoie de conducere sau alte legături, deoarece comuniunea care va exista între ele va fi cea mai desăvârșită care ar putea să existe. Va fi comuniune cu Trupul și Sângele Domnului, comuniunea cu Duhul cel Sfânt. Verigile de aur ale Tradiției Ortodoxe neschimbătoare vor uni aceste Biserici între ele, precum și cu Bisericile trecutului, cu Biserica biruitoare din ceruri. **Înăuntrul acestor mici grupuri va fi păstrată întreagă Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică.**

Desigur este minunat să poată să existe o bună rânduială și coordonare la manifestările exterioare ale diferitelor Biserici, iar Bisericile cu o importanță mai mică să ia sfătuire de la cele mai importante, precum se face acum între Episcopii, Mitropolii, Arhiepiscopii și Patriarhii. **Totuși la sfârșitul vremurilor asemenea relații exterioare și contacte vor fi de cele mai multe ori cu neputință.**

Va exista o asemenea confuzie în lume, în care o Biserică nu va putea fi sigură de ortodoxia alteia, din cauza mulțimii profeților mincinoși, care vor fi umplut lumea, și vor spune „aici este Hristos și acolo este Hristos. **Numai în aceste mici grupuri va fi păstrată certitudinea dreptei credințe și a vieții.** Poate să existe și neînțelegeri între adevăratele Biserici Ortodoxe din cauza confuziei limbilor care există în Babelul contemporan. Și aceasta o vedem de altminteri că se întâmplă și între noi. Totuși, nimic din toate acestea nu va sparge unitatea ființială a Bisericii. La sfârșitul vremurilor, toți vor pretinde că sunt creștini ortodocși și că Ortodoxia este după cum o înțeleg aceștia. Cu toate acestea totuși, cei ce vor avea inima curată și mintea luminată de către Harul Sfântului Duh, vor recunoaște Biserica Ortodoxă cu toate dezbinările aparente și lipsa întregii străluciri exterioare. Se vor coaliza în jurul adevăraților preoți și vor deveni stâlpii Bisericii. Să facă tot ceea ce vor oamenii din lume. Să facă congrese ecumenice, să se unească „Bisericile” să se falsifice Creștinismul, să se denatureze tradiția și viața, să se unească religiile.

Biserica lui Hristos va rămâne neschimbată (în ființa ei), deoarece precum spune și *Ioan Gură de Aur*, chiar și un stâlp al ei, de va rămâne drept, Biserica nu va cădea. Sfântul Ioan Hrisostom ne spune: „Nimic nu este mai puternic decât Biserica. Este mai înaltă decât cerurile și mai întinsă decât pământul”. Stâlp al Bisericii este fiecare credincios real, care rămâne lipit de Tradiția Sfinților Părinți, cu toate curente înfricoșătoare ale lumii care încearcă să-l tragă. Astfel de stâlpi vor exista până la sfârșitul lumii, indiferent de ceea ce va fi. De altfel, când se va ajunge să se facă aceste lucruri, venirea lui Hristos nu va fi departe. Situația aceasta va fi semnul cel mai elocvent, că se apropie venirea Lui. Tocmai atunci „va veni sfârșitul”. Cei anoști și creștinii sentimentali consideră cele de mai sus ca exagerate și pesimism respingător. Susținătorii lumii nu pot să vadă pecetea diavolului pe aceasta pe care ei înșiși o impun. Nici nu pot să ia în calcul haosul uriaș care desparte lumea de Dumnezeu, deoarece atunci vor fi siliți să accepte că același haos îi desparte pe ei înșiși de Dumnezeu.

Așadar, acestea nu pot fi tolerate - ca cineva să fie pesimist în Babelul contemporan. Sunt așa de satisfăcuți de epoca lor. Văd viitorul așa de strălucit. Creștinismul pentru aceștia este foarte compatibil cu lumea și sunt așa de mulțumiți de acesta, că nu te vor ierta dacă le arăți că sunt înșelați. Aspiră în viitor la o Biserică globală unită, cu toți oamenii uniți prin legătura dragostei. Ereticii separați în diversitate sunt pentru aceștia „frații lor creștini”, de care au fost separați de egoisme și mințile înguste ale epocilor ... Pentru oamenii lumii, această perspectivă a statului global și a religiei mondiale este cea mai plăcută. Același lucru se întâmplă și cu cei ce-și doresc astăzi unirea „Bisericilor” și nu dau importanță la adevărul credinței. Pentru aceștia din urmă, subiectele dogmatice sunt științe bizantine lipsite de esență. Dar „pentru aceasta Dumnezeu le va trimite duh de înșelare ca să creadă minciunii acestora, ca să fie judecați toți cei ce n-au crezut adevărul și care s-au complăcut în nedreptate.”

În mijlocul acestei societăți a Antihristului, cei puțini care vor rămâne cu adevărat creștini ortodocși vor fi piatra de sminteală, o disonanță izolată în mijlocul unei asemenea armonii demonice. Pentru aceștia zilele acelea vor fi zile de mare întristare. „și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele meu”.

Va fi o perioadă nouă de mucenicie, o mucenicie mai mult sufletească decât trupească. Creștinii ortodocși vor fi în cadrul statului mondial oropsiți societății.

„Și va face, pe cei ce nu se vor închina la icoana fiarei, să-i omoare. Și-i face pe toți, pe cei mici și pe cei mari, pe cei bogați și pe cei săraci, pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună pecetea pe mâna lor cea dreaptă, sau pe frunte, ca să nu poată cumpăra sau vinde decât numai cel ce are pecetea, adică numele fiarei sau numărul numelui acesteia” (Apocalipsa 13, 15-17).

Istoria ne-a prezentat la nesfârșit Biserica locală a Constantinopolului fără episcop ortodox. Prima dată în timpul ereziei ariene, cel ce s-a dus acolo spre întărirea turmei ortodoxe Grigorie Teologul a găsit aceasta „fără episcop” (MANSI 3, 352). A doua oară în timpul răucredinciosului Nestorie, atunci creștinii, clericii și poporul s-au dezis de acesta, mergând mai departe fără el (MANSI 4, 1096), și multe alte cazuri. În continuare, legătura organică cu episcopul și adevărul constituie condiție sine qua non pentru ortodoxia bisericii locale, așa cum aceasta presupune. Pentru aceasta și Sfântul Grigorie Palama atrage atenția rivalilor săi: „Cei ce sunt ai Bisericii lui Hristos, sunt ai adevărului. Iar cei ce nu sunt ai adevărului, nu sunt nici ai Bisericii lui Hristos.” (Opere scrise, capitolul 2, coloană 627). Așadar nu răuslăvitorii Bisericii, nici păstorii, ci „lupii” în piei de oi, chiar dacă arhipăstorii poartă titluri precum preasfințiți și ecumenici. Pentru aceasta a avut dreptate părintele Profesor G. Floroschi, când scria: „Foarte adesea măsura adevărului este mărturisirea minoritară. Posibil să fie Biserica Sobornicească turma cea mică.”

„Probabil există mai mulți eterodocși decât ortodocși. Este posibil ca ereticii să se fie răspândiți pretutindeni și Biserica să ajungă în final la periferia Istoriei sau să se retragă în pustie. Aceasta s-a întâmplat în mod repetat în Istorie și este

foarte probabil să se întâmple iarăși ...”. „Datoria ascultării încetează când episcopul se abate de la canonul sobornicesc și Poporul are dreptul să-l acuze, și chiar să ceară caterisirea lui”. (Sfânta Scriptură, Biserica, Tradiția, Tesalonic, 1977, paginile 71, 75. Πρβλ. I. Κωτσώνη, Probleme de Iconomie Bisericească, pag. 113). De ce totuși simt creștinii așa de intens nevoia de a se refugia într-o Biserică organizată administrativ?

Lucrul acesta se întâmplă deoarece istoria are mare putere asupra sufletelor noastre. Fiindcă în Biserică în decursul veacurilor am cunoscut-o într-un mod organizat în Patriarhie și în sinoade, am identificat-o cu organizarea ei pe aceasta, uitând că în timpul ereziilor, această organizare era pierdută pentru ortodocși și devenea arma credinței cele rele împotriva acestora. Totuși în vremurile apocaliptice pe care le trăim, am lăsat de acum în urmă Istoria și am intrat în Eshatologie. Supraviețuirea noastră duhovnicească depinde de conștientizarea evenimentului. Au căzut de acum toate proptelele noastre istorice. Apostazia i-a schimbat pe păstori în lupi și Biserica organizată pe care o știam este de acum haită de lupi și moartea oilor. Diavolul este de acum dezlegat.

Ca să supraviețuim trebuie să vedem Biserica în ființa ei mistică și tainică, golită de organizarea ei administrativă pe care am cunoscut-o în Istorie. În arenă muceniciei goi înfruntau fiarele. Goală și înrolată Biserica vremurilor din urmă va lupta împotriva lor fără Sinoade, fără Patriarhi, fără să aibă legătură cu micile biserici locale, ci având alături pe Hristos și comuniunea cu Biserica biruitoare. Așadar întrebarea obișnuită; „Bine, să fugim de ecumenism, dar în care Biserică să mergem?” nu-și are sensul astăzi. Deoarece nici vorbă să mergem undeva, ci să rămânem în Biserica lui Hristos, în Biserica Sfinților Părinți. Să refuzăm învățăturile false și să rămânem în adevărul pe care l-am cunoscut din fragedă vârstă, dar ne este greu de acum să o recunoaștem pe aceasta pe care ne-o spun, că este așa zisa Biserica. Acest refuz al minciunii și al învățăturilor false, îl vom realiza acolo unde ne găsim, întrerupând comuniunea cu ea.

Și atunci, când vom fi făcut primul pas, pe care-l așteaptă Bunul Dumnezeu de la noi, va veni El însuși la întâlnirea noastră și va deschide ochii noștri care până atunci avusesem nume că vedem, dar erau neputincioși să-l vadă pe adevăratul Hristos. Și atunci, când îl vom vedea, vom alerga la cel mai scump prieten al nostru, precum a alergat Filip către Natanael și-l vom chema să vină să vadă și el, chiar și dacă se îndoiește pentru binele care poate să vină de la Nazaret. Așa se formează mica turmă, mica biserică locală. Adevărații israeliteni se găsesc unul pe altul și vin împreună la Hristos, fie laici, fie preoți sau episcopi.

Însă, acum ecumeniștii eretici și așa numiții antiecumeniști care sunt din toate punctele de vedere în comuniune cu ereticii ce au semnat la Colimbari, ne defăimează și ne acuză pe noi cei ce urmăm tradițiile și poruncile sfinților și părinților purtători de Dumnezeu, spunând că „prin îngrădirea de erezie am creat schismă și că ne scoatem pe noi înșine în afara Bisericii, că avem taine invalide, aducând astfel blasfemie împotriva Duhului Sfânt, numai și numai fiindcă am întrerupt comuniunea cu ei, și nu-i urmăm în pierzania ereziei. Noi, turma cea mică și săracă preferăm să urmăm Sfânta Tradiție de veacuri a Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, devenind „urmași ai Sfinților Părinți”. Să avem credință fermă și cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, care este capul Bisericii, care ne-a promis într-adevăr pentru Biserica Lui că „porțile iadului nu o vor birui”, să nu ne împușinăm cu sufletul ci să rămânem stabili cu darul lui Dumnezeu, chiar dacă toți ne vor părăsi și vom rămâne numai noi, urmând totuși pe mucenici și pe Apostolul Pavel care ne-a spus „cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul sau întristarea sau prigoana sau foamea sau goliciunea sau sabia? Căci sunt încredințat că nici moartea nici viața nici îngerii nici stăpâniile nici puterile nici cele prezente nici cele viitoare nici înălțimea nici adâncul nici o altă faptură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu cea în Iisus Hristos Domnul nostru.” (Romani 8, 35,37-39) „M-am făcut toate tuturor ca în Hristos să-i câștig.” Lupta îngrădirii de erezie este dură, călugărească și plină de defăimări și durere.

Pentru noi care de peste șase ani suntem prizoniți și surghiuniți, și care primim toate aceste acuzații, cum că prin îngrădire am face schismă, că vom face propria noastră Biserică cu episcopi, chipurile că am călăuzii lupta către gruparea stilistă, că nu-i cinstim pe sfinți, că jucăm rolul de conducători și vrem întâietăți, le considerăm pe de o parte o binecuvântare că suntem defăimați pentru dragostea lui Hristos cu cele mai rușinoase minciuni, pe de alta ne rugăm pentru acești numiți creștini care rostesc astfel de minciuni, să-i lumineze Dumnezeu să-și revină și să se căiască deoarece ei înșiși se fac pricină de sminteală pentru credincioșii care doresc să urmeze drumul mărturisirii.

Rugăm pe Dumnezeu prin rugăciunile Preabinecuvântatei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare și pururea fecioarei Maria, să ne dea putere să urmăm viața pe cruce a sfinților noștri, să ținem credința așa cum am primit-o întregă fără inovații chiar de va fi nevoie să fim prizoniți până la moarte, în modul acesta să dăm apologia cea bună de pe înfricoșătorul pedestal al lui Hristos, Căruia se cuvine toata slava cinstea și închinăciunea, împreună cu cel fără de început al lui Părinte, și preasfântului și preabunului și de viață făcătorului lui Duh acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

15.09.2022

Cu respect,
Monahul Sava Lavriotul

Traducerea a fost efectuată din limba greacă de către monahul Marcu Prodromitul.